

РЕШЕНИЕ

№ 21305

гр. София, 20.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

**ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова
Геновева Йончева**

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Мария Николова, като разгледа дело номер **3448** по описа за **2025** година докладвано от съдия Геновева Йончева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба на В. К. Б., чрез адв. Я. С., срещу Решение № 66/07.01.2025 г., постановено по НАХД № 8905/2024 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 132 -ри състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 23-4332-026583/01.11.2023 г., издадено от началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“ за налагане административно наказание „глоба“ в размер на 3000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца, за нарушение на чл.104б, т.2 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт, поради постановяването му в нарушение на съдопроизводствените правила и на закона. Акцентира се на разминавания при посочване на датата на проведеното публично заседание и тази, отразена в съдебния акт. Оспорва се възприетата от административнонаказващия орган фактическа обстановка. В тази насока се сочи, че не било доказано съставомерното „дрифтиране“ на автомобила и загубата на контрола над него. Представя постановление на СРП от 11.07.2024 г. за прекратяване на наказателното производство срещу касатора, водено за престъпление по чл.343б, ал.3 от НК, съдебно химико-токсикологична експертиза и решение № 20402/17.10.2024 г., постановено по адм. дело № 10797/2023 г. по описа на АССГ, III отделение, 60-ти състав, в подкрепа на изложените в касационната жалба възражения по този въпрос. Претендира се отмяна на въззивното решение и на потвърденото с него НП, както и присъждане на разноски по списък.

Ответникът - началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“, оспорва жалбата. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена в законоустановения срок, от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

За да потвърди законосъобразността на обжалваното НП, съставът на СРС е установил от фактическа страна, че на 23.10.2023 г., около 21:50 часа полицейските служители В. Г. И. и Р. С. Р. патрулирали в района по [улица], [населено място], със служебния си автомобил. По същото време В. К. Б. управлявал лек автомобил марка „М.“, модел „А. М.“ с рег. [рег.номер на МПС] по булеварда с посока на движение от [улица]към [улица]. Посочените пътища били в обсега на Столична община, отворените за обществени ползване. Докато патрулирали по [улица], полицаите възприели действията на Б., който извършвайки десен завой, преднамерено извел автомобила, който управлявал, извън контрол. Действието било извършено чрез презавиване, довеждайки моторното превозно средство до загуба на сцеплението на гумите с пътя или т.нар. „дрифт“. След извършване на десния завой, около 20-30 метра водачът продължил да извежда автомобила, който управлявал, извън контрол чрез презавиване, довеждайки моторното превозно средство до загуба на сцеплението на гумите. Съдът приел показанията на полицейския служител, който заявил, че възприел поднасяне на автомобила и шум. Полицейските служители последвали и спрели В. Б. за проверка и след проверка на документите на водача, уведомили дежурния център, откъдето на място бил изпратен екип за съдействие.

За нарушението е съставен АУАН № 108298/23.10.2024 г. от младши автоконтрольор вотдел „Пътна полиция“ при СДВР. В акта е вписано допуснато нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП – използване на пътища отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, както и по чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП – управление на превозно средство след употреба на наркотични вещества или техните аналози. Актът е връчен на нарушителя непосредствено след съставянето му и лично срещу подпис. Срещу него не са постъпили писмени възражения.

Въз основа АУАН, при идентичност на описаното нарушение и дадената му правна квалификация относно нарушението по чл. 104б, т. 2 ЗДвП, е издадено обжалваното пред СРС наказателно постановление, с което на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 ЗДвП на В. К. Б. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 3000,00 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца.

За да потвърди НП, Софийски районен съд е приел, че при издаването на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. Същите отговарят на изискванията на чл. 42, ал. 1, т. 3, т. 4 и т. 5, респ. чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 ЗАНН. Посочено е, че фактическата обстановка е приета като безспорно установена от представените по делото доказателства, изброени както следва: актове, заповед от 23.10.2012 г., акт за встъпване в длъжност от 29.10.2019 г., заповед от 04.08.2017 г., заповед № 4 8121з-1632/02.12.2021 г, талон за изследване № 0150320, протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични вещества или техните аналози, резултат от Дрегер – Д. тест 5000 с фабричен номер А. 0049, протокол[ЕИК]-10000 за сервизна проверка на

Dreger Drugtest 5000, докладна записка, справка картон на водача, приобщени по реда на чл. 283 от НПК. Според въззивната инстанция в обжалвания акт ясно и недвусмислено е посочено, че „водачът преднамерено извежда автомобила, който управлява извън контрол чрез презавиване, довеждайки го до загуба на сцеплението на гумите с пътя“ или т. нар. „дрифт“, която фактическа обстановка е приета от съда като доказана и кореспондираща със сметите свидетелски показания на двамата полицейски служители, възприели поведението на водача на процесната дата. В отговор на възраженията на оспорващия въззивната инстанция е посочила, че в описанието на АУАН и НП са зададени конкретните действия на водача, имащи за цел по-бързото придвижване на автомобила, които действия несъмнено са създаващи опасност, несъвместима с нормалната пътнотранспортна обстановка. Изложено е, че не е необходимо дрифтът да бъде продължителен, при повторемост или да отговаря на някакви специфични особености, за да се направи извод за използване на пътя в нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП. Посочено е също, че не е необходима и резултатност от предприетото поведение – да е било причинено ПТП или да са настъпили някакви други вреди. В този смисъл съдът е приел като неоснователни препратките в жалбата към действия като блъскане в друг автомобил, мантинела, ограда, доколкото същите не са задължителна характеристика на „дрифта“. Посочено е, че визираната разпоредба императивно забранява на водачите на МПС да използват пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, въз основа на което е прието, че подобно инициране на движението на автомобила не съответства на нормалното предназначение на пътя и е нелогично и непредвидимо, като се явява и опасно за останалите участници в движението. Според въззивната инстанция, случаят не може да бъде третиран като маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, доколкото не са налице факти и обстоятелства, които да занижават обществената опасност на извършеното в сравнение с обичайното проявление на нарушенията от съответния вид. СРС е обърнал внимание, че подобно поведение по пътната мрежа, отворена за движение, застрашава не само живота и здравето на намиращите се в автомобила лица, но и на останалите участници в движението, поради което се характеризира с висока степен на обществена опасност, още повече, че нарушението е допуснато на един от най-възловите пътни участъци в столицата и в тъмната част на денонощието. Обсъден е размерът на наложените наказания като е посочено, че законодателят е предвидил наказание в абсолютен размер, без да предоставя възможност същото да се индивидуализира в определени граници.

Решението е валидно, допустимо и правилно. Изводите на решаващия съд напълно се споделят от настоящия касационен състав, поради което той препраща към тях на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Съгласно чл.104б, т. 2 ЗДвП на водача на моторно превозно средство е забранено да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Превратната употреба на пътищата за движение, особено в градски условия, застрашава живота и здравето на останалите участници в движението, а също така и на случайно преминаващи пешеходци, поради което се характеризира с висока степен на обществена опасност и е въздигната в административно нарушение. От съдържанието на НП, а и от събраните по делото доказателства е видно, че касаторът е извършил конкретни действия в отклонение от обичайните при ползването на път, отворен за обществено ползване, с което е нарушил посочената по-горе забрана. Видно от сметото на процесната дата сведение от касатора, противно на тезата в жалбата, същият е заявил, че „дал повече газ, при което изгубил контрол над колата и тя преминала в другото платно за движение“. Именно това неправомерно поведение на водача е обусловило прилагането на съответната санкция.

От събраните пред въззивната инстанция доказателства се установява, че се касае за умишлено рязко подаване на газ при предприемане на маневра „завой“, което е довело до загуба на сцепление на гумите на автомобила с пътя, до поднасяне на автомобила и до навлизането му в другото платно за движение. Подобно поведение на автомобила е резултат от умишлено действие на водача, което цели постигането именно на такъв ефект. Както е посочил и въззивният съд, съзнателното опасно шофиране не представлява използване на пътя в съответствие с основната цел за това - за превоз на хора и товари. Всяко едно последващо неовладяване на автомобила и загубата на контрол в процеса на поднасяне на МПС би могло да има фатални последици. Подобно поведение по пътната мрежа, отворена за движение, застрашава не само живота и здравето на водача на процесния автомобил, но и на останалите участници в движението, поради което се характеризира с висока степен на обществена опасност, съответно чл.28 ЗАНН не може да намери приложение.

Следва да се отбележи, че в случая НП е издадено за нарушение на чл.104б, т. 2 ЗДвП, поради което иривантни за отговорността по тази санкционна разпоредба са представените пред касационната инстанция постановление на СРП за прекратяване на наказателното производство срещу касатора за престъпление по чл.343б, ал.3 от НК, заключение на съдебно химико-токсикологична експертиза, оборваща резултата за наличие на наркотични вещества, установен с Дрегер – Д. тест 5000, както и решение № 20402/17.10.2024 г., постановено по адм. дело № 10797/2023 г. по описа на АССГ, III отделение, 60-ти състав, с което е отменена издадената срещу касатора ЗППАМ № 2934 от 23.10.2023 г. по чл.171, т.1, б. “б“ от ЗДвП.

По отношение на възраженията в жалбата за нарушение на съдопроизводствените правила, изхождайки от вписаното в съдебен акт, че съдът е постановил акта си в публично съдебно заседание при положение, че актът бил постановен на друга, различна дата, касационната инстанция обръща внимание, че част от съдържанието на съдебния акт е посочване на датата на проведеното публичното заседание, в което е даден ход по същество и делото е обявено за решаване. Друг негов реквизит е посочване на датата на неговото постановяване (обявяване в деловодната система), която е логично да е различна, т.к. в съдебното заседание, в което делото е обявено за решаване съдът не се произнася с краен акт по съществото на спора.

В обобщение съдът намира обжалваното решение на СРС за правилно. Не са налице сочените от касатора касационни основания за неговата отмяна.

При този изход на спора основателно е искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът на основание чл. 63д, ал. 4, вр. ал. 1 ЗАНН определя в размер на 80 лева.

Водим от горното Административен съд София-град, IX-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 66 от 07.01.2025 г., постановено по НАХД № 8905/2024 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 132 -ри състав.

ОСЪЖДА В. К. Б. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 80.00 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: